

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Komedier og Digte

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 454. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699392130160/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

ANKER til Lange.

Hvis Dem mit Spøg fornøjer,
jog mig taknemlig bøjer,
men af Soldaterlejer
har De vel nok.

ALLE til Publikum.

Hvis Dem vor Spøg fornøjer,
vi os taknemlig bøjer,
men af Soldaterlejer
har De vel nok.

UDVALGTE DIGTE

SANGE

DRIKKEVISE

1841.

Mel. Hvis et godt Raad I følge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen, den gamle Urostifter,
og i den tavse, kølige Nat
vil vi skride til svare Bedrifter.
Borgeren snorker alt, men vi –
vi gaa paa Perlefiskeri.

For os paa Bordet se vi et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
med i sin dybe, skrækkende Grav
mangen kostelig Perle det rummer.
Se, hvor de funkle! Bølgen her
har laant dem af sit Gyldenskjær.

Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt,
frejdig vi dog paa Fangsten drage:
Kjækhed og Haab og Lystighed og Skjæmt,
det er Perler, man ikke bør vrage.
Halsen er tør, og Lysten stærk. –
det glider nok, det store Værk!

Sej, mine Gutter, nu skal vi til Bunds!
Glasset det er vor Dykkerklokke,

dermed vi synke i den dybe Punsch,
hvor de funkende Perler os lokke.
Efter dem – rask! nu ned det gaar;
en Skaal for ham, der først dem naar!

UNGDOMMEN

1854.

Mel. Mens Nordhavet bruser.

Jeg rutter med Glædens og Haabets Ord,
det Statsmanden aldrig kan døje;
den Stakkel skal lappe vor sprukne Jord,
det er en fortrædelig Møje.
Mens bidsk han tygger sin tørre Negl,
saa flyver glad jeg for fulde Sejl.

Den dristige Flugt gjør ham stadig vred;
han jævner til venstre og højre,
hvad højt rager op, vil han trykke ned,
hver Kraft han tilbørlig vil tøjre.
Snart har han alting gjort tamt og ens,
men jeg, jeg er ham for let til Bens.

Han sidder blemret af Gods og Guld,
af Titler og Hensyn og Former;
jeg klæber ej fast ved det døde Muld,
bevinget mod Himlen jeg stormer.
Men hvad jeg ser fra den høje Tind,
det kalder gnavent han Hjernespind.

Og raaber saa højt han paa Kløgt og Aar,
paa Ungdom og skuffende Løgne,

saa bøjer jeg mig for hans hvide Haar,
men tror ligefuldt mine Øjne.
Til Raad er Gubben en herlig Gæst,
men unge Øjne de se dog bedst.

Ja, lidet jeg frygter for Stormens Hvin,
ej ænser jeg Vinterens Kulde;
jeg ser gjennem Sæens det tætte Lin,
at Vaaren er vaagnet i Mulde;
jeg ler ad hele den kloge Flok
og venter trøstig – den kommer nok.

SØNDERJYDERNES BESØG

i Korsør, den 2. September 1865.

Mel. Menuetten af Elserhøj.

Velkommen – ej til fremmed Jord,
i Danmark selv I bygge –
velkommen hid, hvor Dansken bor
i Danevældens Skygge!
Fra Livet, bøjet under Aag,
fra Buret hist, det trange,
velkommen hjem til Dannebrog
og til de danske Sange!

Ak, Sangen her forstummed plat,
hvor før saa liffig drømtes,
den frøs ihjel hin Vinternat,
da Dannevirke rømtes;
og Vaaren kom med Blomsterduft
og favre Solskinsdage,
men knap i Danmarks frie Luft
vi kunde Vejret drage.

Men nu, vi eder se paa ny,
skjönt kort er Mødestunden,
da er det som i Morgengry,
da røres det i Lunden;
hver lille Fugl da føler godt,
at dømt er Mørkets Rige,
og, halvt i Drømme, kvidrer smaat
om Dagen, der vil stige.

Ja Dagen kommer, vi det veed,
skjönt kun den ses i Drømme,
den Dag, da Ørnen, som slog ned,
maa hjem til Reden rømme,
da frit i Sønderjyllands Skov
det røde Flag tør gynges,
og ikke Lærken blot faar Lov
paa Heden Dansk at synge.

Ja derom vaagner Fuglekvad,
hvorhen I blandt os vandre,
og derom vil vi hjælpes ad
at drømme med hverandre.
Og om saa snart til Ørnens Klo
I atter bort maa drage,
vi veed det vist, I Brødre tro!
I komme dog tilbage.

FREM, BONDEMAND, FREM

1866.

Mel. Sig, husker du ikke den lystige Tid.

Hel tungt han efter sig Foden drog,
som før var saa rap;
højt Lærken over hans Hoved slog,
men han hørte den knap.

Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
hans Daad forlængst gaaet i Glem,
han angst for sammen, den Gang det lød:
frem, Bondemand, frem!

Men snart han følte, der veg et Tryk
fra Sjæl, som fra Krop,
han rettede langsomt sin brede Ryg
og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
har lydt, saa det havde Klem,
men end det kalder dog fjærnt og nær:
«frem, Bondemand, frem!»

Ja, sænker end du dit Blik mod Jord,
endskjønt du er fri,
og bærer endnu du af Lænken Spor,
du før smedet var i,
og lyster det ej dig at stande som Værn
for Frihed og Fædrehjem,
er ikke dit Mod som din Arm af Jern:
«frem, Bondemand, frem!»

Ja, frem! thi Maalet du ikke har naa't
med Sulet paa Bord;
fra Frimands Ret og til Stormands Daad,
saa gaar Vejen i Nord.
Ja, frem til Hjælp i den trange Tid
med Skatten, du har i Gjem,
med Folkets slumrende Kraft og Vid –
frem, Bondemand, frem!

Din Moder sidder nu gammel og træt,
men frejdig i Hu,

sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
i dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
der inde Trækken er slem,
det gjælder at rejse den sunkne Mur –
frem, Bondemand, frem!

HØJE NORD

1869.

Sat i Musik af Joseph Glaser.

Høje Nord, Friheds Hjem!
ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde! lad det gjære!
stem ej Strømmen! taal dens Brag!
den vil bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
– ikke den, der dvalebinder, –
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro.
Kald dit Kor fra Skovens Sale!
lær i Sky det Vinger slaa!
lær det dale
dybest ned til Bondevraa!

Høje Nord, Haabets Borg!
hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfryd efter Vintersorg.

Nyn det ind i Drenges kjække,
saa de le ad Jætters Larm!
lad det lægge
Lys i Tanken, Staal i Arm!

Høje Nord, Kæmpehal!
det er Tid, at Kraften kjendes,
det er Tid, at Sener spændes,
Tid til Stigen eller Fald.
Kald paa Heltene, der blunde!
saml i eet de skilte Raad!
og i Munde
læg os Ordet, som er Daad!

VED N. F. S. GRUNDTVIGS JORDEFÆRD

1872.

Kimer, I Klokker! nu sluktes en Sol over Mulde,
længe den kæmped mod Mørket med Straalerne
fulde;

sildig den sank,
stor i sin Nedgang og blank.
Æren er Guds i det høje.

Kimer, I Klokker! dog ikke til Suk for den døde,
Aftencens Guld over Graven vil Morgenens møde;
kimer til Dag!

Lyset har vundet sin Sag -
Æren er Guds i det høje.

Dagen, den signede, som han har prist, mens det
skumred,
lyse nu over hans Støv, naar det længe har slumret,

464

fatte hans Værk,
voxe sig solklar og stærk!
Æren er Guds i det høje.

Kimer, I Klokker, om Herren, som skjænked ham
Kraften,
kimer om Guldets fra Himlen, der gyldned hans
Aften,
kimer fra Jord.
Sejer og Fred i Guds Ord!
Æren er Guds i det høje.

HØJSKOLESANG TIL VALLEKILDE

Mel. Ja vi elsker dette Landst.

Det, som lysner over Vangen,
er det Aftenrød?
var monstro det Svanesangen,
som fra Sundet lød?
Blank kun staar en gylden Strime,
slukkes den paa ny?
hvad er denne Brydnings-Time?
Skumring eller Gry?

Derpaa maa I unge svare,
det til eder staar,
om af Røre't sig skal klare
Dag med Krans om Haar,
om vort Hjem igen skal svømme
frelst paa Tidens Flod
og endnu sin Ungdoms Drømme
se med Kjød og Blod.

Atter stilles Dansker-Ætten
for en aaben Dør,
Aanden flyver over Sletten
lavt, som aldrig før,
kalder daandede til Live,
puster paa hver Gnist,
at den bedste Dag skal blive
den, der kom tilsidst.

Hører det, I Ungersvende!
nu sig aabner Vej,
bedre Tid staar op af denne,
hvis I svigter ej.
Hører det, I danske Piger!
eders Sag det er,
uden eder Dagen viger,
voxer kun med jer.

Flokkes tæt da, Danmarks unge!
- Aanden fandt paa Raad -
til at høre, til at sjunge,
voxe op til Daad,
at en Gang I kan med Ære,
bort fra Nattens Sky,
eders gamle Moder bære
ind i Dagen ny!

DE UNGES SANG
I VALLEKILDE HØJSKOLE

Ved Indvielsen af det ny Øvøleshus 1884.

Som en March af O. Lindblad.

Vi fik ej under Tidernes Tryk
et bøjet Mod, en ludende Ryg,
vor Kamp, vort Kald, hvad bære vi kan,
end ligger gjemt under Synskredsens Rand.

End vor Røst er uden Magt
og vor Daad uden Hjem,
og om os er al Ting sagt
med det Ord: vi vil frem!
Fremad efter Livets Kranse!
Tid har vi ej til at standse.

Vi veed, der end maa farts i Mag,
vi gaa som mod en gryende Dag,
men famler ej i Mulmet omkring
og skal ej hildes i Taagernes Ring.

Har vi langt endnu til Havn,
der er Vind i vore Sejl,
der er Lysning for vor Stavn,
at vi ej løbe fejl,
Trøstig fremad! tændt er Fyret,
Vej kjender han, som har Styret.

Kun Fod for Fod vi se, hvor vi gaa,
med veed dog godt, hvorhen vi skal naa:
til dybt i Barm at ha' vort Kompas
og ej blot finde, men fylde vor Plads.

Ja, vor Gang maa blive fast –
vi er fribaarnes Æt –
og vor Higen maa faa Hast
og vor Fod blive let,
Øjet opladt, Haanden øvet,
Tanken paa Flugt over Støvet.

Vi høre, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sjunkne Fædrenehjem,
det tappert bød Aartusinder Trods,
men har nu hele sit Haab sat til os.

Vi skal rense det for Støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge Vaarens Løv
om dets vejrslagne Mur –
Danmark, uden Læ af Bjerge,
vi vil dig styrke og værge.

En ensom Vandring ej staar os an,
vi flokkes flux, hvor mødes vi kan,
vort Mod til Farten da bliver frit,
og det gaar frem, naar vi kjønt holde Trit.

Ja, da trave vi med Sang
over Sten, over Stok,
Vejen bliver aldrig lang
for den sluttede Flok;
slut da sammen! kort er Glæden,
snart skal vi spredt ud i Kjæden.

Ja snart det sker, at vi skal afsted,
og alle Vaaben maa vi ha' med,
de slibes alt og skærpes saa smaat,
og vi vil lære at føre dem godt;

lære ret at gjøre lyst,
 hvor vi sætte vor Fod,
og igjennem Livets Dyst
 bære Ungdommens Mod;
Dagens Møje, Kampens Lue,
aldrig i os skal det kue!

HJEMMETS SANG

Af »Under Snefogv.

1828.

Mel. af en tysk Minnesang.

Naar Somrens Sang er sungen,
og Kulden knuger Støvet,
og Tonen dør paa Tungen,
af Stormen overdøvet,
mit Hjem, du rige, varme!
i dine Moderarme
jeg lever op paa ny.

Og alt, hvad Blæsten skræmmed,
hvad Frostens Magt mon kue,
det skjærmes huldt i Hjemmet
og tøm ved Arnens Lue,
hvert Lysglimt bli'r til Glæde,
hvert Suk la'r ud sig græde,
hvert Haab faar Luft i Sang.

DIGTE

DRØM OG LIV

1862.

Han sang, og de lytted med venlig Hu
til Tonerne stærke, fulde;
de sagde: «Lykkelig er du,
dig følge de Muser hulde.
Ja syng og drøm kun Dagen lang,
saa lever paa Folkets Røst din Sang,
naar selv du er gjemt i Mulde.»

Da kaldte han paa de Syners Hær,
de kom som Taager i Skare,
saa skiltes de ad og traadte ham nær
og smilte med Øjne klare,
saa drog de om ham saa broget en Krans,
saa rev de ham ind i den gladeste Dans,
det var, som Vinger ham bare.

Og Synerne skifte, de fødes og fly,
som Timer rinde de Dage.
Og Sangen stiger i højen Sky
og svulmer af Lyst og Klage;
og naar den endes, den lyse Leg,
saa sidder Ynglingen fattig og bleeg
og længes mod Drømmen tilbage.

470

Og Sangen trænger til Hjerterne ind,
saa mange den højt berømme;
men alt som de glædes, til Sangerens Sind
de tungeste Tanker strømme:
»Hvad vandt jeg andet end Tidsfordriv?
Hvad gavner det mig, mine Drømme faa Liv,
naar Livet selv bliver Drømme?

Skal jeg svæve løs mellem Himmel og Jord
og ej finde Fæste for Føden?
Kun fast i sin Jordbund Livet gror
og henter sin Kraft gjennem Roden.
Skal Lys jeg tænde og selv blive slukt?
og lever jeg kun for at sætte Frugt
og visne, naar den er moden?

De sige: drøm, fly bort fra dig selv!
men hvor faar jeg selv da hjemme?
Skal jeg kaste mit Selv i Glemselens Elv,
at ej de min Drøm skal glemme?
Nej Døden er skjult under Drømmens Slør,
og lidet det baader den, som dør,
at han lever paa Folkets Stemme.»

Saa vendte han Ryg til Drømmenes Slot,
han vilde sig hjem begive,
og dybt han sukked til Livets Drot:
»Nu, Herre! jeg din vil blive.
O giv mig blot, hvad de ringeste faa;
ja, Herre! lad kun mit Værk forgaa,
men hold du mig selv i Live.»

Ej Sangen mer fra hans Læbe lød,
bort Tryllesynet var faret;
men Livet aabned sit rige Skjød,
og alle Himle sig klared.
Og visned Frugten, som nys var skabt,
og gik der en Smule Digter tabt,
et Menneske blev bevaret.

LÆRKEN

1866.

Hvad synger du om
saa højt i det Blaa?
hvem gjælder din Visc?
vil Sneen du prise
og visne Straa?
har Solen dig kaldet?
den skinner saa kold,
og Skoven er skallet
og Marken gold.

»Jeg stiger saa højt
»jeg skuer saa vidt,
»jeg ser, at den kommer,
»den liflige Sommer
»med snare Skridt.
»Alt hører jeg vaagne
»den rislende Bæk,
»det døde og dovne
»da flyr med Skræk.

»Jeg skuer saa langt,
»jeg synger saa frit
»om Taagen, der lettes,
»om Engen, der spættes
»med rødt og hvidt,
»om Snekken, der danser,
»om Sæden, der gror,
»om Glæden, der kranser
»den danske Jord.«

Hvad drømmer du om
saa højt i det Blaa?
Mon Glæden kan trives,
hvor Ørnene rives
om Fugle smaa?
kan Marken os trøste
og bugnende Træ'r,
naar Fjenden skal høste
det Guld, de bær?

»Jeg stiger saa højt,
»jeg skuer saa vidt,
»bag Taagen der omme
»jeg øjner det komme
»med snare Skridt;
»alt hører jeg vaagne,
»hvad slumred saa fast,
»det dødt og døvne
»da flyr i Hast.

»Jeg stiger saa højt,
»jeg skuer med Lyst,
»at Fædrener Minde
»sit Tempel skal finde

»i Barnets Bryst,
»at Sagnet i Hytte
»faar Vinger igjen,
»og Dreng, der lytte,
»gaar ud som Mænd.

»Jeg skuer saa langt,
»jeg synger saa fro
»om Vælden, der glipper,
»om Duen, der slipper
»af Ørnens Klo,
»om Freden, der kommer
»med Stordaad og Sang,
»om Sol og Skjærsommer
»i Danevang.»

RISBØGEN

1866.

Der er saa lyst i Skovens Hal,
thi Taget ligger nede;
den klare Dag ej længer skal
om Vej til Gulvet lede.

De ranke Bøge, Vaarens Sol
fik smykket ud til Gilde,
de kasted stolt den bløde Kjol,
da Luren klang, den vilde.

De blotted Issen som til Fest,
ej Frost og Sne dem skræmmer,
de strækker mod den skarpe Blæst
de nøgne Kæmpelømmer.

Ikkun den lave Risbøg staa
med Løv paa alle Kviste,
dens Brudedragt blev brun og haard,
dog vil den ej den miste.

Højt Stormen skriger: »kast dog, kast
de grimme tørre Blade!»
men tro den holder Mindet fast
fra Dagene de glade.

Ja kommer Vaarens Sol paa ny
og siger: »slip nu, kjære!»
den vil bag Anemoner bly
sin gamle Kjole bære. –

Vil bære den, til Timen slaar,
hvorom Smaablomster hviske,
da under Dragten brun og haard
den færdig har den friske.

– O Danmark, som saa lav og svag
bag Skovens Træ'r dig fjæler,
du kjender Vintrens Favnetag
og hvordan Stormen kjæler.

Den klapped dig i Huj og Hast,
da falmede din Lykke;
men som dit eget Træ hold fast
paa Somrens visne Smykke!

Om de, der knejse stolt i Sky,
tør kjækt med Stormen lege,
forsmaa dog ej at søge Ly
bag Minderne, de blege!

Thi dine Minder er dit Guld,
saa sæt dit Guld paa Rente!
ja vogt dem vel i Vinterkuld,
der er en Vaar i Vente.

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
din Krans, dit Haab, din Fane,
hold fast paa dem til mindste Blad!
lad Stormen intet rane!

Hold fast, om saa al Verden lo!
hold fast, om du maa græde!
de Spirerne vil dække tro
til næste Sommers Glæde.

Ja slip dem ej for Døgnets Glans,
hvad Dværgene saa hviske,
før under Mindets brune Krans
du bærer Sejrens friske!

VINTERSÆDEN

1870.

Det var ved Sankt Mortens Tide,
graa var Himlen, Marken kullet,
hist og her stod kun den grønne
Rug og lyste op i Muldet.

Hen ad Vejen gik jeg langsomt,
Anders Hjulmand ved sin Side,
og han skred med bøjet Hoved,
talte om sin Hjertekvide.

Om den Skat, han havde ejet,
om det Tab, han havde prøvet,
om sin unge Søn, som nylig
blegnede og faldt med Løvet.

Og – mens ned ad Kindens Furer
Draabe trilled efter Draabe –
om de tolv Aars Kamp og Møje,
– ak, nu var det spildt til Hobe.

Trøstens Ord mig klang i Hjertet,
men min Læbe fandt dem ikke.
Tavs jeg gik, da standsed ved hans
grønne Rugmark mine Blikke.

Og jeg sagde: se paa Rugen!
(op han saa igjennem Taaren)
se, hvor ung og rank og kraftig
end den stander midt i Vaaren!

Men gaar Vinden hen ad Aften
om i Nord og henter Kulde,
veed vi, at den snart vil blegne,
snart vil synke træet i Mulde.

At maaske den inden føje
Tid vil ligge, skilt fra Dagen,
og i mange mørke Uger
drømme under Sneens Lagen.

Tror du vel, du saa vil sige,
naar den skjules for dit Øje:
Ak, nu er mit Haab lagt øde,
nu er spildt min Kamp og Møje?

Nej, du veed, at ved at gjemmes
times der den just det bedste,
at den, født i dette Aar, dog
først skal bære Frugt det næste.

Veed, at det før Frostens gjælder
kun om rigtig Rod at vinde;
kommer sent den eller tidlig,
mere naas ej denne Sinde.

Og vi veed, at siden Slangens
Gift paa Jord har plettet Glæden,
maa vi selv, hvor højest vi række,
dele Kaar med Vintersæden.

Naa ej her, som Hjertet kræver,
Livets Fylde, Sommertørsten,
men maa nøjes med en graalig
stakket Vaar i Efterhøsten;

Bære, selv med furet Pande,
ikke moden Sæd til Lade;
hvad hos os som Frugt man priser,
det er kun de grønne Blade.

Grønnes – det er hvad vi kunne,
skyde Løv, til Vintren kommer,
knejse kjækt til Trods for Kulden,
vokse, visse paa vor Sommer;

Grønnes kun – se det er Sagen –
leve med og være vaagen,
leve kort Tid eller længe,
blot vi lyser op i Taagen.

Og hvad dette Aar saa grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
naar vi blot har lært i Livets
rette Grund vor Rod at fæste.

Thi saa bær den det, som segner,
gjemmer tro, hvad her maa falme,
indtil Vinterstormens Ligsang
ender i en Paaskesalme.

TIL MENNESKEMALERNE

At se paa Menneskenes Færd,
og ikke som en Drømmer,
at se med aabent Blik og nær
paa Livets, som det strømmer,
derpaa mit Hjerte gjorde Krav,
fra først sin Trang det fatted,
og Hjælpen, I mig dertil gav,
jeg altid højt har skattet.

Og hvor I tegned Strømmens Løb,
dens Krusninger og Gliden,
som den imellem Enge krøb
med Hytter smaa ved Siden,
som vild den sprang fra Klippetop,
som klar den spejled Stjerner,
og som den mørk og tung slog op
mod Fjerdesals-Kaserner –

Jeg fulgte villig eders Spor
og flyed ej med Angest,
naar I gik ind, hvor Mørket bor
og Gyden bliver trangest;

jeg taalte Muld og Dynd og Sod,
de klamme Mures Skimmel,
naar blot I mig beholde lod
en Haandsbred af en Himmel.

Et Strejfflys paa den sorte Flod,
af Haab en enkelt Straale,
et Vindpust af et frejdigt Mod,
saa kan jeg alting taale,
naat blot I ej gi'r Pølen Ret,
ej pjasker der som Rotter,
men elsker Renhed, kræver Tvæt,
imens I Snavset blotter. –

En aandrig Fyr jeg nylig traf
i Tummelen herinde,
som har til første Paragraf,
at ældre Folk er blinde;
han skreg: »kun Skallen ser I paa,
I sidder fast i Drømmen,
men den, som Livet vil forstaa,
maa ned i Understrømmen.»

Og dermed aabned han en Lem
imellem Gadens Stene,
en Flod dernede rullede frem,
men ingen af de rene;
og mens jeg mig for Næsen holdt,
ned pegede hans Handske:
»i dette Dyb,« han sagde stolt,
»det gjælder nu at granske.

»Se der vi først kan komme nær,
»hvad sig i Livet dølger,

»og ingen Himmel med sit Skjær
»kan farve disse Bølger,
»ej Pust af Vind, ej Spor af Glans
»forvilder der vor Søgen,
»der ligger for den aabne Sans
»Realiteten nøgen.

»I gamle, som kun vilde den
»med Maanesølv plettere,
»I kan nu godt gaa hjem igjen,
I bruges ikke mere;
»men Ungdommen, I næsten fik
»med Romantik forkludret,
»den skal nu faa sit sunde Blik
»restituert i Mudret.

»Kun der« – men jeg om Hjørnet fløj
ind i et snævert Stræde,
hvis Luft med Smag af Stenkulsrøg
jeg aanded ind med Glæde;
en skummel Krog – for Skjønhed ej
man ellers har beskyldt den,
men Fyren havde nu for mig
helt med sin Snak forgyldt den. –

Ja mal os kun den gamle Jord,
hvorpaa vi Stakler bygger,
med Syndens Gru, med Nøden stor,
med Farver og med Skygger;
men det, at Livet skal fornyes
ved Helveder at tømme,
og Mørket skues uden Lys,
det kalder jeg at drømme.

SMAAVERS

LIGE RET

Lige Ret for Mand og Kvinde,
rig og fattig, Folk og Drot,
læg og lærd, men ingensinde
lige Ret for ondt og godt.

DIN FJENDE

Hvem du din Fjende kalde tør
og altid skyr med Grund,
er ikke den, som ondt dig gjør,
men den, som gjør dig ond.

GJÆVE STRIDSMÆND

Til gjæve Stridsmænd regner jeg alle,
der ærlig for Fremtiden slaa
og heller end staa med dem, der skal falde,
vil falde for det, der skal staa.

VED AT TRO PAA LIVET

Ved at tro paa Livet
erfares det,
ved at elske Livet
forklares det,
ved at vove Livet
forsvares det,
ved at give Livet
bevares det.

TID OG STRØM

Følg ej med Strømmen, men følg med Tiden,
hvis du vil holde dig ung i Striden!

Kan Strømmen ta' dig,
saa vil den sluge dig,
gaar Tiden fra dig,
kan den ej bruge dig.

AT VILLE

Det at leve er at ville,
det at ville er at elske;
som vi elsker Dag for Dag,
saa er Livets Vingeslag.

JEG HAR FAAET EN VEN FOR LIVET

Jeg har faaet en Ven for Livet,
bedre blev der ingen givet,
hun har fyldt min Vaar med Blommer
og bragt Solskin til min Sommer,
var min Fælle tro i Striden,
er min Trøst i Skumringstiden;
alting har hun med mig delt,
hun har gjort mit Halvliv helt.
